

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 7 maja 2012 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Zastępca Przewodniczącego GKO:</i>	Marcin Krzywoszyński
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Agata Mikołajczyk (spr.)
	<i>Członek GKO:</i>	Alfred Beszterda
Protokolant:		Danuta Gzyra

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Pawła Laudańskiego**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 maja 2012 r. odwołań Obwinionego (...), Obwinionego (...), obrońcy Obwinionego (...), od orzeczenia Resortowej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 2011 r., sygn. akt Ds.32/2011, którym uznano:

1. Pana (...) zam. (...), w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych pełniącego funkcję Prezesa Sądu Rejonowego w (...) winnym nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn. zm.) - zwanej dalej ustawą, w ten sposób, że w 2008 r. w dniach 14 stycznia, 14, 26 i 27 lutego, 17 marca, 1 kwietnia, 12 maja, 7, 9, 16, 27 i 30 czerwca, 1 i 28 lipca, 4 i 27 sierpnia, 3, 10, 19, 24 i 30 września, 8, 22 i 23 października, 28 listopada oraz 23 grudnia 2008 r. zawarł umowy zlecenia na wykonywanie czynności pomocniczych w Wydziałach Sądu Rejonowego w (...) bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm.),

2. Pana (...) zam. (...), w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych pełniącego funkcję Wiceprezesa Sądu Rejonowego w (...) winnym nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy polegającego na

Sygn. akt BDF1/4900/35/33-35/12/596

tym, że w dniu 23 grudnia 2008 r. zawarł umowy zlecenia na wykonywanie czynności pomocniczych w Wydziałach Sądu Rejonowego w (...) bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm.),

3. Pana (...), zam. (...), w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych pełniąc funkcję Kierownika Finansowego Sądu Rejonowego w (...) winnym nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na tym, że:

a) w 2008 r. ze środków publicznych wydatkowano łączną kwotę 3636,95 zł, z naruszeniem zasady określonej w art. 35 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104 z późn. zm.), a także zasady określonej w art. 44 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), tzn. o wskazaną powyżej kwotę wydatkowane środki publiczne przewyższały wartość zaciągniętych wcześniej zobowiązań i prawidłowych obliczeń,

tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 11 ust. 1 ustawy,

b) wbrew przepisom art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74, z późn. zm.), art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) oraz art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415 z późn. zm.), od wynagrodzeń wypłaconych od stycznia 2008 r. do kwietnia 2009 r. w łącznej wysokości 3.981,75 zł nie odprowadzono składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy,

tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 14 pkt 1-3 ustawy,

c) w dniach 21 i 31 grudnia 2007 r., 29 i 30 czerwca, 26 września, 12 i 28 listopada oraz 30 grudnia 2008 r. zawarł umowy zlecenia na doręczanie przesyłek oraz ustnie zawarł w 2008 r. umowę z pracownikami Sądu Rejonowego w (...) na wprowadzanie danych do programów informatycznych (Currenda i programu do archiwizowania akt) bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm.),

tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy.

oraz każdemu z obwinionych odstąpiono od wymierzenia kary i obciążono ich kosztami postępowania w wysokości po 282,27zł.

- 1. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 i pkt 2a ustawy, uchyla orzeczenie w zaskarżonym zakresie,**
- 2. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 i art. 78 ust. 1 pkt 2 w zw. z ust. 3 ustawy uniewinnia obwinionego (...) i obwinionego (...) od przypisanego im zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1 b pkt 1 ustawy,**
- 3. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 i art. 78 ust. 1 pkt 2 w zw. z ust. 3 ustawy uniewinnia obwinionego (...) od przypisanego mu zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1 b pkt 1 ustawy,**
- 4. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2a i art. 28 ust. 1 ustawy, umarza postępowanie w stosunku do obwinionego (...) w zakresie przypisanych mu naruszeń dyscypliny finansów publicznych określonych w art. 11 oraz art. 14 pkt 1-3 ustawy,**
- 5. na podstawie art. 167 ust. 2 koszty postępowania w sprawie obwinionych: (...),(...) oraz (...) ponosi Skarb Państwa.**

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie –w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Resortowa Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości, orzeczeniem z dnia 24 listopada 2011 r. sygn. akt Ds.32/2011 – w zaskarżonym zakresie przez obwinionych uznała:

- 1) obwinionego (...) winnym nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na tym, że w 2008 r. w dniach 14 stycznia, 14, 26 i 27 lutego, 17 marca, 1 kwietnia, 12 maja, 7, 9, 16, 27 i 30 czerwca, 1 i 28 lipca, 4 i 27 sierpnia, 3, 10, 19, 24 i 30 września, 8, 22 i 23 października, 28 listopada oraz 23 grudnia 2008 r. zawarł umowy zlecenia na wykonywanie czynności pomocniczych w Wydziałach Sądu Rejonowego w (...) bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm.), tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie

Sygn. akt BDF1/4900/35/33-35/12/596

dyscypliny finansów publicznych (zwanej dalej także ustawą) i odstąpiła od wymierzenia kary na podstawie art. 36 ust. 1 i ust. 2 tej ustawy;

- 2) obwinionego (...) winnym nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na tym, że w dniu 23 grudnia 2008 r. zawarł umowy zlecenia na wykonywanie czynności pomocniczych w Wydziałach Sądu Rejonowego w (...) bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm.), tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych i odstąpiła od wymierzenia kary na podstawie art. 36 ust. 1 i ust. 2 tej ustawy;
- 3) obwinionego (...) winnym nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na tym, że:

- a) w 2008 r. ze środków publicznych wydatkowano łączną kwotę 3636,95 zł z naruszeniem zasady określonej w art. 35 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104 z późn. zm.), a także zasady określonej w art. 44 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), tzn. o wskazaną powyżej kwotę wydatkowane środki publiczne przewyższały wartość zaciągniętych wcześniej zobowiązań i prawidłowych obliczeń, tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 11 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych,

- b) wbrew przepisom art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74, z późn. zm.), art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) oraz art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415 z późn. zm.), od wynagrodzeń wypłaconych od stycznia 2008 r. do kwietnia 2009 r. w łącznej wysokości 3.981,75 zł nie odprowadzono składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy, tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 14 pkt 1-3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych,

- c) że w dniach 21 i 31 grudnia 2007 r., 29 i 30 czerwca, 26 września, 12 i 28 listopada oraz 30 grudnia 2008 r. zawarł umowy zlecenia na doręczanie przesyłek oraz ustnie zawarł w 2008 r. umowę z pracownikami Sądu Rejonowego w (...) na wprowadzanie danych do programów informatycznych (Currenda i programu do archiwizowania akt) bez

Sygn. akt BDF1/4900/35/33-35/12/596

zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm.), tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

RKO odstąpiła od wymierzenia kary obwinionemu za wskazane czyny na podstawie art. 36 ust. 1 i ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz obciążyła obwinionych na rzecz Skarbu Państwa kosztami postępowania w wysokości po 282,27 zł (dwieście osiemdziesiąt dwa złote dwadzieścia siedem groszy) na podstawie art. 167 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. W uzasadnieniu, wskazując na orzeczenie z dnia 27 czerwca 2011 r. Głównej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych, uchylające orzeczenie Resortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2011 r. w części zaskarżonej i przekazując w tym zakresie sprawę do ponownego rozpatrzenia, Komisja I instancji stwierdziła, że GKO przekazała sprawę do ponownego rozpoznania RKO w zakresie zarzucanych czynów (...) oraz (...) określonych w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy, a w zakresie czynów zarzucanych (...) – do ponownego rozpoznania sprawę przekazała w całości. Zatem Resortowa Komisja Orzekająca została zobligowana do ponownego rozpatrzenia sprawy w zakresie dotyczącym zarzutów nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych:

- 1) przez obwinionego (...) polegającego na tym, że w 2008 r. w dniach 14 stycznia, 14, 26 i 27 lutego, 17 marca, 1 kwietnia, 12 maja, 7, 9, 16, 27 i 30 czerwca, 1 i 28 lipca, 4 i 27 sierpnia, 3, 10, 19, 24 i 30 września, 8, 22 i 23 października, 28 listopada oraz 23 grudnia 2008 r. zawarł umowy zlecenia na wykonywanie czynności pomocniczych w Wydziałach Sądu Rejonowego w (...) bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych;
- 2) przez obwinionego (...) polegającego na tym, że w dniu 23 grudnia 2008 r. zawarł umowy zlecenia na wykonywanie czynności pomocniczych w Wydziałach Sądu Rejonowego w (...) bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych oraz
- 3) przez obwinionego (...) polegających na tym, że:
  - a) w 2008 r. inwentaryzacja pozostałych środków trwałych majątku Skarbu Państwa, będących na stanie Sądu Rejonowego w (...) w roku 2008 przeprowadzona została z naruszeniem przepisów art. 26 i 27 ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223, z późn. zm.),

Sygn. akt BDF1/4900/35/33-35/12/596

b) w listopadzie 2008 r. oraz w styczniu 2009 r. w sprawozdaniach budżetowych Rb-23, Rb-27 i Rb-28 za październik i grudzień 2008 r. wykazano inne dane niż wnikające z prowadzonych ksiąg rachunkowych,

c) w okresie od stycznia 2008 r. do grudnia 2009 r. ze środków publicznych wydatkowano łączną kwotę 102.142,37 zł (w tym w 2008 r. kwotę 66.654,60 zł i w 2009 r. kwotę 35.487,77 zł), z naruszeniem zasady określonej w art. 35 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104 z późn. zm.), a także zasady określonej w art. 44 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), tzn. o wskazaną powyżej kwotę wydatkowane środki publiczne przewyższyły wartość zaciągniętych wcześniej zobowiązań i prawidłowych obliczeń,

d) wbrew przepisom art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74, z późn. zm.), art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) oraz art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415 z późn. zm.), od wynagrodzeń wypłaconych od stycznia 2008 r. do kwietnia 2009 r. w łącznej wysokości 3.981,75 zł nie odprowadzono składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy,

e) w maju 2008 r. dochody budżetowe wg stanu na dzień 15 maja 2008 r., w kwocie 3.962,07 zł otrzymane w dniu 13 maja 2008 r. przez Sąd Rejonowy w (...) od PZU, nie zostały przekazane na centralny rachunek bieżący budżetu państwa w terminie określonym w § 13 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 stycznia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej i działalności inwestycyjnej sądów powszechnych (Dz. U. Nr 11, poz. 69),

f) w maju 2008 r. dochody budżetowe w kwocie 3.962,07 zł otrzymane w dniu 13 maja 2008 r. przez Sąd Rejonowy w (...) od PZU, zostały przerachowane na rachunek wydatków jednostki i wykorzystane na bieżące jej funkcjonowanie,

g) w dniach 21 i 31 grudnia 2007 r., 29 i 30 czerwca, 26 września, 12 i 28 listopada oraz 30 grudnia 2008 r. zawarł umowy zlecenia na doręczanie przesyłek, w dniach 2 i 31 stycznia, 28 i 31 marca, 1 kwietnia, 27 i 30 czerwca, 1 lipca, 28 sierpnia, 29 i 30 września, 1 października oraz 12 i 31 grudnia 2008 r. zawarł umowy zlecenia na prowadzenie zajęć

Sygn. akt BDF1/4900/35/33-35/12/596

wychowawczych i socjoterapeutycznych w ośrodkach kuratorskich, a także ustnie zawarł w 2008 r. umowę z pracownikami Sądu Rejonowego w (...) na wprowadzanie danych do programów informatycznych (Currenda i programu do archiwizowania akt), bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm.),

RKO stwierdziła, że kierując się wytycznymi Głównej Komisji Orzekającej w przeprowadzonym postępowaniu uzupełniła materiał dowodowy i po ponownym rozpoznaniu sprawy ustaliła i zważyła, co następuje.

- I.** Zarzut naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1 ustawy przez obwinionego (...) jest zasadny. Zgodnie z art. 4 pkt 8 ustawy – Prawo zamówień publicznych, zwanej dalej „PZP”, nie ma obowiązku stosowania ustawy do zamówień, których wartość nie przekracza równowartości 14 tys. euro. Do dnia 31 grudnia 2009 r. wartość ta stanowiła kwotę 54 279,40 zł, przy czym po myśli art. 32 ust. 1 ustawy Pzp podstawą ustalenia wartości zamówienia na usługi lub dostawy powtarzające się okresowo jest łączna wartość zamówień tego samego rodzaju. Z protokołu kontroli problemowej przeprowadzonej w Sądzie Rejonowym w (...) wynika, że obwiniony w 2008 r. zawarł 32 umowy zlecenia na wykonywanie czynności pomocniczych w wydziałach Sądu Rejonowego. Umowy te zawarte zostały na okresy od jednego do sześciu miesięcy przy wynagrodzeniu miesięcznym od 1350 zł do 1400 zł (załącznik nr 76 do protokołu kontroli) i ich wartość wyliczona w sposób wskazany w art. 32 ust. 1 i 34 ust. 1 ustawy PZP z uwzględnieniem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz Fundusz Pracy przekracza kwotę 54 279,40 zł, wobec czego stosowanie trybu PZP było obligatoryjne. We wszystkich umowach jako przedmiot wskazano bowiem „wykonywanie czynności pomocniczych w sekretariatach sądowych albo w sekretariacie konkretnego Wydziału Sądu, bądź w Oddziale Finansowym Sądu”. Mając na względzie zasady wyliczenia wartości zamówienia z uwzględnieniem zasad oznaczania tożsamym kodem określonym we Wspólnym Słowniku Zamówień, wszystkie umowy powinny być traktowane w jednej kategorii. Zawarcie zatem przedmiotowych umów z pominięciem trybu PZP stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy i skutkuje odpowiedzialnością obwinionego (...) na podstawie art. 4 pkt 2 tej ustawy.
- II.** Zarzut zawarcia przez obwinionego (...) w dniu 23 grudnia 2008 r. umów na wykonywanie czynności w sekretariatach Wydziałów Sądu z pominięciem trybu PZP jest również uzasadniony. Z protokołu kontroli problemowej wynika, że obwiniony tego dnia zawarł 15 umów zlecenia na wykonywanie czynności pomocniczych, których wartość wynosiła 42 325,84 zł. Kwota ta nie przekraczała wprawdzie równowartości 14 tys. euro, jednakże – w

ocenie Komisji – nie jest to okoliczność wyłączająca odpowiedzialność obwinionego. Trzeba mieć bowiem na uwadze, że w Sądzie Rejonowym normą stało się zawieranie umów zlecania na wykonywanie czynności pomocniczych w sekretariatach i takie postępowanie było praktykowane na przestrzeni całego 2008 r. Jak wynika z protokołu kontroli, wartość wszystkich 50 zawartych w tym okresie umów stanowiła kwotę 110 910,40 zł., co ewidentnie determinuje stosowanie trybu PZP, a okoliczność, że tylko 15 z tych umów o wartości nieprzekraczającej 14 tys. euro podpisał obwiniony, nie może wyłączać tych umów z trybu PZP.

Rozważając kwestię wymiaru kary za popełniony przez obu obwinionych czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych, Komisja stwierdziła, że kwestionowane umowy dotyczyły wykonywania czynności pomocniczych w 6 Wydziałach Sądu Rejonowego, tj. I Cywilnym, II Karnym, VI Gospodarczym, VII Ksiąg Wieczystych, VIII Grodzkim i X Grodzkim oraz w Oddziale Finansowym Sądu i to w różnych okresach. Wziąwszy ponadto pod uwagę specyfikę funkcjonowania sekretariatów sądowych i trudne do przewidzenia z góry potrzeby w zakresie zapewnienia sprawnej obsługi sekretarskiej (na co wskazują zróżnicowane okresy wykonywania czynności pomocniczych w różnych Wydziałach na przestrzeni 2008 r.) oraz konieczność zagwarantowania zachowania w tajemnicy okoliczności spraw sądowych, jak również okoliczność, że zachowanie obwinionych nie miało negatywnego wpływu na ład finansów publicznych w aspekcie wpływu środków pieniężnych, Komisja, biorąc również pod uwagę wysoką ocenę wywiązywania się z obowiązków służbowych zawartą w opiniach jednostki nadrzędnej, postanowiła odstąpić od wymierzenia kary za popełniony przez nich czyn na podstawie art. 36 ust. 1 i ust. 2 ustawy.

III. Rozpoznając zarzuty naruszenia dyscypliny finansów publicznych przez obwinionego (...), Komisja orzekła, co następuje.

1. Kierując się zasadami wyrażonymi w art. 76 ustawy, uniewinniła obwinionego na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 tej ustawy od zarzutu przeprowadzenia inwentaryzacji w sposób naruszający przepisy o rachunkowości [lit. a] oraz od zarzutu popełnienia czynu z art. 18 pkt 2 tej ustawy [lit. b] i zarzutu przekroczenia upoważnienia w odniesieniu do kwoty 35086 zł obejmującej wynagrodzenie za świadczone w 2009 r. usługi w ośrodkach kuratorskich oraz za usługi sprzątanania przez p. (...), w odniesieniu do kwoty 60 656 zł obejmującej wynagrodzenie za świadczone w 2008 r. usługi w ośrodkach kuratorskich oraz w odniesieniu do kwoty 2761, 28 zł tytułem wynagrodzenia za usługę sprzątanania przez p(...) i p. (...) (k. 1000), uznając za zasadny zarzut w odniesieniu do kwoty łącznie 3636, 95 zł, na którą składają się niezakwestionowane przez obwinionego kwoty: 401, 30 zł i 222,80 zł tytułem zawyżenia

Sygn. akt BDF1/4900/35/33-35/12/596

wynagrodzenia za doręczanie przesyłek przez p. (...) (k. 1002), 128, 85 zł tytułem składki PZU (k.1001) oraz kwota 2885 zł tyt. zawyżenia w 4 przypadkach wynagrodzenia za wprowadzanie danych do systemów komputerowych (k.1000);

2. W zakresie zarzutu dotyczącego nie odprowadzenia składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy [lit. d] w łącznej wysokości 3981,75 zł stwierdziła, że obwiniony – mimo wyraźnego wezwania Komisji – nie wykazał, że obowiązki w tym zakresie powierzył głównej księgowej. Skuteczne tylko, bowiem powierzenie obowiązków głównej księgowej zwalniałoby obwinionego od odpowiedzialności za popełnienie zarzucanego czynu, gdyż na podstawie art. 4 pkt 3 ustawy, odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych polegają pracownicy sektora finansów publicznych, którym powierzono określone obowiązki w zakresie gospodarki finansowej. Obwiniony jednak w prowadzonym postępowaniu okoliczności tej nie wykazał. W tej sytuacji – ze względu na zajmowane stanowisko kierownika finansowego Sądu – Komisja uznała, że odpowiedzialność za przedmiotowy czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych spoczywa na obwinionym (vide np. orzeczenie GKO z 21 maja 2009 r. DF1/4900/14/14/RN-2/09/534, Biuletyn orzecznictwa w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publ. 009/3/9), przyznając jednocześnie, że fizyczne sprawdzenie przez obwinionego prawidłowości naliczonych składek obiektywnie było trudne, jeżeli nawet niewykonalne i właśnie z tego powodu obwiniony, mając świadomość ciężącej na nim odpowiedzialności, powinien był skorzystać z możliwości powierzenia obowiązków głównej księgowej albo innej osobie i tak postępować w przyszłości;
3. W zakresie kolejnych zarzutów wskazanych w pkt e) i f) Komisja podała, że obwiniony na wezwanie przedłożył dokumentację szkodową oraz fakturę VAT nr 51536/8045/2008 na kwotę 5022,60 zł, co pozwoliło w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, że otrzymana kwota 3962,07 zł tytułem odszkodowania za zalanie pomieszczeń Sądu Rejonowego w (...) została w całości przeznaczona i wykorzystana na remont tych pomieszczeń. W tej sytuacji Komisja uznała, że zachodzi przesłanka umorzenia postępowania na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 7 ustawy w zakresie obejmującym naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o których mowa w art. 6 pkt 1 i art. 7 tej ustawy;
4. Z kolei za częściowo zasadny Komisja uznała zarzut dotyczący niezastosowania trybu przepisów ustawy PZP przy zawieraniu umów na doręczanie przesyłek, prowadzenie zajęć wychowawczych i socjoterapeutycznych w ośrodkach kuratorskich oraz umów na wprowadzanie danych wskazanych enumeratywnie we wniosku o ukaranie w związku z przekroczeniem kwoty 14 tys. euro, o której mowa w art. 4 pkt 8 tej ustawy. W ocenie Komisji, nie można traktować umów dotyczących prowadzenia zajęć wychowawczych i

Sygn. akt BDF1/4900/35/33-35/12/596

socjoterapeutycznych w ośrodkach kuratorskich jako umów należących do jednej kategorii. Wspólny Słownik Zamówień wyodrębnia i oznacza różnymi kodami następujące usługi: edukacyjne i szkoleniowe, edukacji specjalnej, społeczne i zdrowotne oraz opieki społecznej dla dzieci i młodzieży. Wikipedia za Wielką Encyklopedią PWN Warszawa 2004 r. oraz Słownikiem psychologii Katowice 1995 autorstwa Norberta Sillami podaje, że „socjoterapia lub terapia społeczna to metoda leczenia zaburzeń psychicznych polegająca na wykorzystywaniu oddziaływań natury społecznej”. Zatem zajęcia wychowawcze i socjoterapeutyczne w systematyce Wspólnego Słownika Zamówień nie mogą być objęte jednym kodem. Wartość umów zawartych przez obwinionego na świadczenie usług terapeutycznych wyniosła łącznie 25 459,38 zł, natomiast umów z wychowawcami kwotę 52 730, 75 zł. Biorąc pod uwagę, że do 31 grudnia 2009 r. przelicznik euro na złote kształtował się na poziomie 3,8771, to kwota 14 tys. euro w złotych wyrażała się kwotą 54 279,40 zł, zatem wartość tych umów nie przekraczała kwoty, powyżej której stosowanie trybu z ustawy PZP jest obowiązkowe. Tym samym w tym zakresie nie można skutecznie zarzucać naruszenia przepisów ustawy PZP, a co za tym idzie naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 17 ust. 1 ustawy. Z tego względu Komisja w tej części uniewinniła obwinionego na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 2 ustawy. Analizując w analogicznym aspekcie zawarte przez obwinionego umowy na doręczanie przesyłek, Komisja stwierdziła, że mimo zróżnicowania pod względem „terytorialnym”, umowy te stanowią jedną kategorię, a już usługi na wprowadzanie danych do programów komputerowych nie mogą budzić żadnych wątpliwości co do ich jednorodności. Skoro zarówno wartość brutto umów mających za przedmiot doręczanie przesyłek jak i umów na wprowadzanie danych do programów komputerowych przekracza równowartość 14 tys. euro, to zarzut naruszenia przepisów PZP, a w konsekwencji popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy jest zasadny.

Rozważając kwestię wymiaru kary za ten czyn, RKO wzięła pod uwagę, że obwiniony kierował się zaleceniami i wyjaśnieniami Dyrektora Sądu Apelacyjnego w zawartym w piśmie D-31-229/2007, a ponadto zawarcie tych umów miało pozytywny wpływ na stan finansów publicznych, bowiem doprowadziło do zmniejszenia wydatków ze środków budżetowych. Z tego powodu Komisja odstąpiła od wymierzenia kary na podstawie art. 36 ust. 1 i ust. 2 ustawy. Komisja odstąpiła również od wymierzenia kary za popełnienie czynów wskazanych w pkt III a i b sentencji orzeczenia kierując się niewielką wartością zarówno wydatkowanych środków publicznych jak również nieodprowadzonych składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i fundusz pracy oraz pozytywną opinią służbową o wywiązywaniu się obwinionego z nałożonych nań obowiązków.

Kosztami postępowania Komisja obciążyła obwinionych na podstawie art. 167 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Powyższe orzeczenie RKO zostało zaskarżone przez obwinionych.

Obwiniony (...) w odwołaniu zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że w 2008 r. naruszył przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r.- Prawo zamówień publicznych i wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od stawianego zarzutu. W uzasadnieniu podał, że zaskarżonym orzeczeniem został uznany za winnego nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na tym, że w 2008 r. zawarł umowy zlecenia wykonywania czynności pomocniczych w Wydziałach Sądu Rejonowego w (...) bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, tj. popełnienia czynu z art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. W pierwszej kolejności podniósł, że w sentencji orzeczenia nie wskazano konkretnie, które z przepisów ustawy - Prawo zamówień publicznych nie zostały przez niego zastosowane. Ponadto, jako pełniący w dacie zarzutu funkcję Prezesa Sądu Rejonowego w (...) w ogóle nie był dysponentem środków finansowych, nie było zatem podstaw do stosowania przez niego przepisów ustawy - Prawo zamówień publicznych. Kwestia zawierania wskazanych w sentencji umów cywilnoprawnych była przedmiotem analizy w trakcie toczącego się postępowania. Na początku danego roku kalendarzowego nie sposób było w ogóle założyć, czy umowy cywilnoprawne będą zawierane, z iloma osobami, na jaki okres i jak zostanie określone wynagrodzenie tych osób. Co do zasady kierownictwo Sądu Rejonowego w (...) jak i Sądu Okręgowego w (...) zakładało, że umowy tego typu w ogóle nie będą zawierane bądź w minimalnym zakresie, a to, że w 2008 r. zostały zawarte w takiej liczbie jak wskazano w orzeczeniu wiadomo było dopiero na koniec tego roku. Tym samym nie było możliwości założenia, że wartość umów zleceń przekroczy w skali roku kwotę 54.279,40 zł. A zatem, w praktyce niewykonalne i zresztą zbędne byłoby precyzowanie zamówienia publicznego w omawianym zakresie - nieznanne były bowiem realne potrzeby Sądu w tym zakresie, liczba osób, z którymi później zawarto umowy zleceń, ani tym bardziej czasokres, na jaki umowy miały zostać zawarte - m. in. dlatego, że związane to było z ograniczonymi środkami finansowymi Sądu. Dodatkowo wskazał, że nieznanym mu jest podmiot, który oferowałby świadczenie pracy w ramach umów zlecenia, jako że są to umowy cywilnoprawne. Zdaniem obwinionego, dzieląc tok rozumowania Resortowej Komisji Orzekającej należałoby przyjąć, że planując w danym roku kalendarzowym zatrudnienie kilkunastu osób, których suma wynagrodzeń z pochodnymi przekroczyłaby

równowartość 14 000 euro, winny mieć zastosowanie przepisy prawa zamówień publicznych. Mając powyższe na uwadze, wniósł jak na wstępie.

Obwiniony (...) w odwołaniu zaskarżył pkt II i VI orzeczenia, zarzucając orzeczeniu także błąd w ustaleniach faktycznych oraz błędne zastosowanie prawa materialnego poprzez przyjęcie, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu oraz, że wypełnił swym zachowaniem ustawowe znamiona czynu stypizowanego w przepisie przywołanym w pkt II zaskarżonego orzeczenia. Wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od popełnienia zarzucanego mu czynu. W pierwszej kolejności stwierdził, że w zaskarżonym orzeczeniu nadal nie wskazano przypisanego mu przekroczenia wartości zamówienia, które przesądzałyby o obowiązku stosowania procedur określonych przepisami ustawy - Prawo zamówień publicznych. Nie uczyniono tego, pomimo wskazania takiego obowiązku w uzasadnieniu orzeczenia Głównej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych z dnia 27.06.2011 roku. Zdaniem obwinionego, RKO ustaliła, że zawarł on 15 umów zlecenia na wykonywanie czynności pomocniczych, których wartość wyniosła łącznie 42.325,84 zł, co nie przekraczało równowartości 14.000 euro, lecz nie jest to w ocenie RKO okoliczność wyłączająca jego odpowiedzialność. Uzasadniać to ma fakt zawarcia w Sądzie Rejonowym w (...) w całym 2008 roku 50 umów zlecenia na wykonanie czynności o łącznej wartości 110.910,40 zł. W jego ocenie, przywołane wyżej stanowisko Komisji nie może zostać zaakceptowane, albowiem Komisja przypisała mu (w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia) zawarcie 15, nie zaś 50 umów zlecenia, zawarcie ich jedynie w dniu 23.12.2008 roku, nie zaś w innych dniach, a nadto wskazała, że wartość tychże umów wyniosła 42.325,84 zł, nie zaś 110.910,40 zł. Nie zarzucono mu, ani też nie przypisano, by odnośnie do pozostałych 35 umów działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, bądź by w ogóle w jakikolwiek sposób działał przy ich zawarciu. Skoro zatem Komisja nie uznała, że doszło do "współsprawstwa" kilku osób, w tym obwinionego, przy zawarciu wszystkich 50 umów, nie można skutecznie ustalić współodpowiedzialności jego osoby za zawarcie umów, w których nie reprezentował osobiście Sądu Rejonowego w (...). Niezależnie od powyższego, podtrzymał swoje twierdzenia, że jego działanie stanowiło reakcję na nagłą sytuację związaną z grożącą niemożnością realizacji przez Sąd swych ustawowych obowiązków. Nadto, wykonawcy umów gwarantowali zachowanie w tajemnicy okoliczności spraw sądowych.

W imieniu obwinionego (...), orzeczenie RKO zaskarżył pełnomocnik w zakresie punktu III litera a), b) i c) oraz punktu VI, zarzucając temu orzeczeniu:

- 1) rażące naruszenie art. 137 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych poprzez brak uzasadnienia uznania obwinionego za winnego zarzucanych mu czynów w zaskarżonym zakresie, jego lakoniczność i oparcie się na innych

Sygn. akt BDF1/4900/35/33-35/12/596

przesłankach niż to ustawa przewiduje;

- 2) rażąco naruszenie art. 76 ust. 1 - 4 ustawy poprzez uznanie obwinionego za winnego zarzucanych mu czynów w zaskarżonym zakresie tylko na tej podstawie, że obwiniony w ocenie organu nie wykazał braku winy, podczas gdy ciężar dowodu ciąży na organie prowadzącym postępowanie i gdy nie potrafi on w sposób bezsporny uznać winy obwinionego, przeto wątpliwości powinien rozstrzygać na korzyść obwinionego;
- 3) naruszenie art. 11 ust. 1 w zw. z art. 76 ust 1 ustawy poprzez uznanie obwinionego za winnego tego czynu pomimo, iż organ nie wykazał wydatkowania środków publicznych bez upoważnienia lub z przekroczeniem jego zakresu;
- 4) naruszenie art. 19 ust. 1 i 2 w zw. z art. 14 ustawy poprzez uznanie obwinionego za winnego zarzucanych mu czynów w zaskarżonym zakresie pomimo, iż organ w żaden sposób nie ustalił, że w istocie obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu nieopłacenia składek i że za ten czyn można mu przypisać winę;
- 5) naruszenie art. 28 ust. 1 i 2 poprzez uznanie, że w sprawie zachodzą podstawy do uznania, że naruszenie dyscypliny finansów publicznych nastąpiło w znikomym stopniu szkodliwości społecznej, ale jednocześnie niezastosowanie tego przepisu i uznanie, że stanowi to wyłącznie podstawę do odstąpienia od wymierzenia kary;
- 6) naruszenie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy poprzez uznanie, że zawarcie wymienionych w orzeczeniu umów nastąpiło bez stosowania ustawy o zamówieniach publicznych, w sytuacji, gdy w żadnym przypadku w każdej grupie umów kwota nie przekroczyła progu określonego w art. 4 pkt 8 ustawy - Prawo zamówień publicznych, a usług uznanych przez organ za jednorodną za takie uznać nie można.

Mając powyższe na uwadze, wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia we wskazanym zakresie i uniewinnienie obwinionego lub odstąpienie od wymierzania kary, względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu podał, co następuje.

- 1) RKO w punkcie III litera a) uznała (...) za winnego nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na tym, że w 2008 r. ze środków publicznych wydatkowano łączną kwotę 3.636,95 zł z naruszeniem zasady określonej w art. 35 ust 3 pkt 3 i art. 44 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. W uzasadnieniu wskazano, że jedyną podstawą do uznania (...) za winnego zarzucanego mu czynu jest fakt, iż nie odniósł się on nigdy do kwot 401,30 zł i 222,80 zł tytułem zawyżenia wynagrodzenia za doręczanie przesyłek przez p. (...) oraz 128,85 zł tytułem składki PZU i kwoty 2.885,00 zł tytułem zawyżenia wynagrodzenia za wprowadzanie danych do systemów

Sygn. akt BDF1/4900/35/33-35/12/596

komputerowych. Zgodnie z art. 76 ustawy, obwinionego uważa się za niewinnego, dopóki jego odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie zostanie udowodniona i potwierdzona prawomocnym orzeczeniem w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Obwiniony nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności i może bez podania powodów odmówić składania wyjaśnień lub odpowiedzi na poszczególne pytania. Niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego, a podstawą rozstrzygnięcia mogą być jedynie dowody ujawnione w postępowaniu przed organem orzekającym. Ustalenie winy obwinionego tylko na tej podstawie, że co do określonych kwot nie podjął żadnej obrony jest rażącym naruszeniem prawa i zasad rządzących postępowaniem, gdzie to na organach prowadzących postępowanie spoczywa ciężar wykazania winy w naruszeniu dyscypliny finansów publicznych i przeprowadzenia w tym celu postępowania (orzeczenie GKO z dnia 7 lutego 2011 r., BDF1/4900/118/1130/10/3363, LEX n 795092). Z powyższego również wynika, że jeśli organ miał wątpliwości co do wydatkowania wskazanych wyżej kwot, powinien przeprowadzić w tym celu odpowiednie postępowanie dowodowe z urzędu, a gdyby nadal istniały wątpliwości, wtedy ma obowiązek rozstrzygnąć je na korzyść obwinionego (za orzeczeniem GKO z dnia 22 września 2005 r., DF/GKO/Odw.-88/115/2005/771, w którym GKO uznała, że istniejących wątpliwości nie można usunąć w postępowaniu przed GKO, a jeśli we wcześniejszym postępowaniu, w tym dwukrotnie przed Komisją Orzekającą I Instancji nie zostały one usunięte, to należy je uznać za „niedające się usunąć” i w świetle art. 76 ust. 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych rozstrzygnąć je na korzyść obwinionego).

- 2) W punkcie III litera b) RKO uznała (...) za winnego nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na tym, że wbrew przepisom art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 104 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy od wynagrodzeń wypłaconych od stycznia 2008 r. do kwietnia 2009 r. w łącznej wysokości 3.981,75 zł nie odprowadzono składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy. Z uzasadnienia wynika, że podstawą do takiego uznania był fakt, że okoliczności powierzenia obowiązków w tym zakresie głównej księgowej, obwiniony nie wykazał. Jednocześnie organ uznał, że fizyczne sprawdzenie przez obwinionego prawidłowości naliczonych składek było trudne, jeżeli nawet niewykonalne i właśnie z tego powodu obwiniony powinien był skorzystać z możliwości powierzenia obowiązków głównej księgowej albo innej osobie i tak postępować w przyszłości. Z powyższego wynika, że, w ocenie organu, zasadne, racjonalne i bardzo prawdopodobne jest przekazanie obowiązków uiszczania składek głównej księgowej, ale obwiniony tego nie wykazał. Powyższe pozwala wnosić, że w zasadzie, w ocenie organu prowadzącego

postępowanie, obwiniony nie wykazał, że zachował się racjonalnie jak każdy inny przeciętny człowiek w danej sytuacji, jednakże nie wyczerpuje to z pewnością znamion czynu określonego w art. 14 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Podkreślił, że zgodnie z art. 76 tej ustawy, obwinionego uważa się za niewinnego, dopóki jego odpowiedzialność nie zostanie udowodniona i obwiniony nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności. Stąd tzw. bierność obwinionego nie pozwala organowi uznać winy obwinionego, jest to niezgodne z przytoczonym przepisem. Jeśli organ miał przy tym wątpliwości, ma obowiązek rozstrzygnąć je na korzyść obwinionego. Wskazał, że aby uznać czyjeś zachowanie za zawinione bądź niezawinione niezbędne jest ustalenie zamiaru bądź niezachowania ostrożności mimo przewidywania lub możliwości przewidzenia popełnienia czynu. Tak więc zarówno umyślność, jak i nieumyślność, oznacza istnienie świadomości, czyli organ prowadzący postępowanie świadomość tę musi wykazać. Nie może poprzestać na oględnym stwierdzeniu, że obwiniony nie wykazał, by powierzył obowiązek uiszczania składek głównej księgowej. Również samo stwierdzenie faktu, że określone składki w danym czasie nie zostały odprowadzone nie oznacza, że nastąpiło to wskutek zawinionego bądź niezawinionego zachowania obwinionego, jeśli nie towarzyszy temu stwierdzenie organu poparte dowodami, że za danym czynem stoi określona świadomość obwinionego. Zgodnie z art. 19 ust. 1 i 2 ustawy, odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, która popełniła czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych, nie zaś osoba, która nie wykazała przed organem, że ktoś inny czyn ten popełnił. Odpowiedzialność ta istnieje tylko, jeżeli można tej osobie przypisać winę w chwili popełniania czynu. Organ nie dokonał żadnych ustaleń w tym względzie, a przy tym pomimo wskazań GKO, nie odniósł się do argumentacji obwinionego, tj. że nawet przy zachowaniu reguł ostrożnościowych obwiniony nie miał fizycznej możliwości sprawdzenia, czy wyliczone należności do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zostały wyliczone prawidłowo, i że jest to kwota znikoma w stosunku do wypłacanych przez Sąd Rejonowy w (...) wynagrodzeń zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy. GKO wyraźnie wskazała, że odnośnie do tego zarzutu konieczna jest pogłębiona analiza, także co do świadomości działania obwinionego, a której w zaskarżonym orzeczeniu brak. Wskazał również, że organ uznał uszczuploną kwotę za znikomą i na tej podstawie odstąpił od wymierzenia kary, tymczasem przesłanka ta jest podstawą do uznania, że nie ponosi się odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy. Oznacza to, że jeśli organ w istocie przeprowadziłby ustalenia w zakresie czynu, osoby, która go popełniła oraz winy i gdyby doszedł do wniosku, że jest to (...) (nie tylko dlatego, że nie można komuś innemu przypisać odpowiedzialności), przeto zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy znikoma waga naruszonych

Sygn. akt BDF1/4900/35/33-35/12/596

obowiązków, sposób i okoliczności ich naruszenia, skutki naruszenia i minimalna uszczuplona kwota wskazują na konieczność uznania, że obwiniony odpowiedzialności nie ponosi. Ustalając dane przesłanki, organ prowadzący postępowanie z urzędu ma stosować art. 28 ustawy, albowiem art. 36 przewidujący odstępianie od wymierzenia kary mówi o innych przesłankach.

- 3) W punkcie III litera c) RKO uznała (...) za winnego nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na tym, że w dniach 21 i 31 grudnia 2007 r., 29 i 30 czerwca, 26 września, 12 i 28 listopada oraz 30 grudnia 2008 r. zawarł umowy zlecenia na doręczanie przesyłek oraz ustnie zawarł w 2008 r. umowę z pracownikami Sądu Rejonowego w (...) na wprowadzanie danych do programów informatycznych bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych. W części zawartych umów organ uznał, że nie przekroczyły one kwoty stanowiącej ówczesną równowartość 14.000 euro i na podstawie art. 4 ust. 8 ustawy - Prawo zamówień publicznych nie zachodziła konieczność stosowania tej ustawy w tych przypadkach. Jednocześnie organ uznał, że w pozostałych przypadkach równowartość zawartych umów przekraczała kwotę 14.000 euro, choć kwoty tej nie wyliczył według obowiązującego ówczesnie przelicznika euro ani nie wskazał w uzasadnieniu. Ponadto, organ wskazał, że usługi na wprowadzanie danych komputerowych nie mogą budzić wątpliwości co do ich jednorodności, tak jak usługi doręczania przesyłek zróżnicowane pod względem terytorialnym. Organ nie wskazał, dlaczego, w jego ocenie, nie budzi to wątpliwości. W ocenie obwinionego, popartej materiałem dowodowym, zróżnicowanie terytorialne było uzasadnione w całości i potwierdza to również instrukcja i zalecenia Dyrektora Sądu Apelacyjnego w piśmie 0-31- 229/200. Jak wynika z orzeczenia KIO 2008-11-28, KIO/UZP 1298/08, podział zamówienia na części jest uprawnieniem zamawiającego wynikającym z przesłanek technicznych, organizacyjnych, ekonomicznych, przy zachowaniu podzielności, o której stanowi przepis art. 379 § 2 Kodeksu cywilnego, a której ocena należy do zamawiającego. Podział doręczania przesyłek na dzielnice był uzasadniony organizacyjnie i ze względów technicznych. (...) jest miastem choć może nieliczącym znacznej liczby mieszkańców, to jednakże rozległym, o powierzchni (...) km² (tj. 1/(...) Warszawy), w granicach miasta zachodzi nieraz konieczność pokonania nawet do kilkunastu kilometrów. Podział usług ze względu na dzielnice był więc całkowicie uzasadniony i przyczynił się do znacznych oszczędności, w tym również w związku z wyeliminowaniem monopolu Poczty Polskiej, w wysokości oszczędności 387.923,00 zł w samym roku 2008. Podniósł także, że Resortowa Komisja Orzekająca nie wzięła pod uwagę faktu, że z przepisów ustawy - Prawo Pocztove wynika monopol Poczty Polskiej na świadczenie usług doręczania przesyłek. Z monopolu tego na mocy odrębnych przepisów kpc

i kpk wyłączone są sądy, które mogą doręczać przesyłki własnymi siłami. Tymczasem Komisja nie wzięła pod uwagę, że w sytuacji, gdyby obwiniony przeprowadził postępowanie o zamówienie publiczne na doręczanie przesyłek, którego brak był przesłanką do uznania pana (...) za winnego, jedyną firmą, która mogłaby w takim postępowaniu wziąć udział byłaby właśnie Poczta Polska. W tej sytuacji Skarb Państwa poniósłby dodatkowe koszty, które dzięki działaniom obwinionego nie zostały poniesione. Stwierdził również, że usługa polegająca na wprowadzaniu danych do programów Currenda i archiwizacji akt nie jest również jednorodna, a uznanie ich za tożsame nie znajduje żadnego uzasadnienia. Wskazał, że program Currenda jest programem do obsługi repertorium sądowego i praca z nim polega na wprowadzaniu bieżących danych służących usprawnieniu pracy sądu, czym innym z kolei jest archiwizowanie akt w programie komputerowym. Zatem usług obejmujących dwie różne rzeczy nie można utożsamiać, nawet jeśli w sensie faktycznym polegają na wykonywaniu niemal tych samych technicznych czynności. Archiwizowanie danych jest zupełnie inną usługą, w której dawne akta spraw już zakończonych należy wprowadzić w system komputerowy, nakleić wygenerowaną przez system naklejkę z kodem paskowym z systemu ewidencyjnego archiwum i fizycznie przekazać akta do odpowiedniego archiwum. Tymczasem w przypadku programu Currendy usługa ta była wykonana jednorazowo, akcyjnie w sytuacji, gdy w sądzie wdrażany był system informatyczny obsługi repertorium i do nowego systemu trzeba było w krótkim czasie wprowadzić informacje z repertorium papierowego. Czynności te musiały być wprowadzone bardzo szybko, w krótkim czasie, aby zapewnić normalną pracę sądu. Jego zdaniem, nie sposób wyobrazić sobie, aby prace te wykonywać miałyby firma wyłoniona w drodze postępowania o zamówienie publiczne. Sąd musiałby wówczas przekazać fizycznie repertoria papierowe firmie zewnętrznej, aby ta mogła przenieść ich zawartość do systemu. Brak byłoby wówczas nadzoru nad merytoryczną zawartością, brak możliwości zachowania tajemnicy służbowej i ochrony danych osobowych. Poza tym, działanie takie spowodowałoby niemożność normalnej pracy sądu. W przypadku archiwizowania akt sądowych sąd nie ma wpływu na ilość wpływających do niego spraw, w szczególnych przypadkach ilość wpływających spraw, zwłaszcza pod koniec roku jest tak duża, że po ich zakończeniu tą właśnie ogromną ilość akt trzeba przekazać do archiwum, aby uniknąć zakłóceń w pracy sądu. Wtedy to właśnie wymagana jest od pracowników sądu szczególna dyspozycyjność i praca w dni wolne od pracy. Sąd nie jest w stanie zaplanować tych czynności i przewidzieć ich ilości, stąd brak możliwości zaplanowania przeprowadzenia postępowania o zamówienie publiczne. W konkluzji stwierdził, że zaskarżone orzeczenie nie spełnia wymogów formalnych w zakresie uzasadnienia, które jest lakoniczne, nieoparte na dowodach, a jedynie na okoliczności, że obwiniony danego faktu nie zakwestionował, a na

jego podstawie nie można zgodzić się z orzeczeniem w jego zaskarżonej części.

Główna Komisja Orzekająca, rozpoznając wniesione odwołania, a także, biorąc pod uwagę obowiązującą w dacie orzekania ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U Nr 240, poz. 1429) [dalej ustawa], której przepisy weszły w życie z dniem 11 lutego 2012 r. - oceniła w pierwszej kolejności, mając na uwadze dyrektywę art. 24 ust.1 ustawy, które przepisy ustawy mają w niniejszej sprawie zastosowanie. Zgodnie ze wskazaną dyrektywą, jeżeli w czasie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia danego naruszenia, stosuje się ustawę nową, z tym, że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawy. Rozważania GKO co do ustawy względniejszej dotyczą zarówno przepisów ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jak również przepisów innych ustaw określających materialne przepisy prawa, których dyspozycja została przekroczone, skutkiem czego doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych. W niniejszej sprawie dotyczy to ustawy – Prawo zamówień publicznych, ustawy o finansach publicznych, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy). W pierwszym zatem wypadku, ustalenia wymagają znamiona czynów zarzucanych każdemu z obwinionych w skarżonym orzeczeniu tak, aby było możliwe jednoznaczne powiązanie działania obwinionych z zarzucanymi im naruszonymi przepisami prawa oraz określenie naruszenia dyscypliny finansów publicznych, którego znamiona pokrywają się z czynami im zarzucanymi, jak również ocena możliwości zastosowania art. 26 ustawy, stanowiącego o wyłączeniu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w zakresie niektórych czynów związanych z przekroczeniem uprawnień do wydatkowania środków publicznych, do zaciągania zobowiązań albo niewykonaniem zobowiązań, z uwagi na ustalone ustawą progi kwotowe, bądź przepisu art. 28 ustawy, stanowiącego o niedochodzeniu odpowiedzialności, w przypadku znikomej szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

W zakresie przypisanego obwinionym czynu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy (obowiązującym w dacie naruszenia dyscypliny finansów publicznych) w związku z ustawą - Prawo zamówień publicznych, GKO stwierdziła, że znamiona przypisanego obwinionym naruszenia dyscypliny finansów publicznych są tożsame ze znamionami naruszenia określonymi w art. 17 ust. 1 b pkt 1 tej

ustawy (obowiązującym w dacie orzekania). Zgodnie z art. 17 ust. 1 b pkt 1 znowelizowanej ustawy, naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest udzielenie zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych. W czasie popełnienia naruszenia, obowiązujący przepis art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy polegał także na udzieleniu zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych. GKO, w zakresie czynu określonego w art. 17 ust.1 pkt 1 ustawy - rozpoznając odwołania obwinionych - rozważania ustawy względniejszej odniosła także do ustawy – Prawo zamówień publicznych, której jednolity tekst opublikowany został w Dz. U. z 2010 r. nr 113, poz.759 ze zm. Z ustaleń GKO wynika, że również przepisy ustawy Pzp obowiązujące w dacie orzekania mają w niniejszej sprawie zastosowanie. GKO ustaliła bowiem, że RKO w zaskarżonym orzeczeniu wskazując na czyn popełnienia naruszenia określonego w art. 17 ust.1 pkt 1 ustawy i powołując – w zakresie tego czynu - zawarte w 2008 r. umowy zlecenia na wykonywanie czynności pomocniczych w Wydziałach Sądu Rejonowego w (...) w odniesieniu do obwinionego (...) i obwinionego (...), a w odniesieniu do obwinionego (...) - na umowy zlecenia na doręczanie przesyłek oraz umów zlecenia [ustnie] na wprowadzanie danych do programów informatycznych (Currenda i programu do archiwizowania akt), stwierdziła tylko, że zawarcie tych umów nastąpiło bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz.1655 ze zm.).

W przypadku obwinionego (...), GKO również stwierdziła, że przypisane obwinionemu - w dacie naruszenia dyscypliny finansów publicznych – czyny stanowiące naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 11 ust. 1 i art. 14 pkt 1-3 ustawy obowiązującej w dacie ich popełnienia są tożsame ze znamionami naruszenia określonymi w art. 11 i art. 14 tej ustawy (obowiązującymi w dacie orzekania). Zgodnie z art. 11 znowelizowanej ustawy, naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dokonanie wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia albo z przekroczeniem zakresu upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym, albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków. W czasie popełnienia naruszenia obowiązujący przepis art. 11 ust. 1 ustawy polegał także na dokonaniu wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia albo z przekroczeniem zakresu upoważnienia. Natomiast, zgodnie z art. 14 pkt 1 – 3 znowelizowanej ustawy, naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest nieopłacenie w terminie przez jednostkę sektora finansów publicznych składek na ubezpieczenie społeczne, składek na ubezpieczenie zdrowotne i składek na

Fundusz Pracy. Podobna regulacja była zawarta w art. 14 ust. 1 pkt 1-3 obowiązującym w czasie popełnienia naruszenia, którego nowelizacja zmierzała do usunięcia wątpliwości, że w każdym przypadku nieopłacenie wskazanych w tym przepisie składek - także po terminie – stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych. RKO, w zakresie czynu określonego w art. 11 ustawy, powołała art. 35 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. nr 249, poz.2014 ze zm.) oraz art. 44 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. nr 157, poz.1240 ze zm.), a w zakresie czynu określonego w art. 14 ustawy, RKO powołała art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.), oraz art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.) i art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415 ze zm.). Z ustaleń GKO wynika, że również przepisy wskazanych ustaw obowiązujące w dacie orzekania mają w niniejszej sprawie zastosowanie. Co do możliwości zastosowania w niniejszej sprawie art. 26 ustawy, GKO ustaliła także, że znowelizowaną ustawą rozszerzono w tym przepisie katalog czynów, co do których na podstawie wskazanych w nim okoliczności wyłączona jest ich bezprawność. Dotyczy to czynu określonego w art. 14 ustawy przypisanego obwinionemu (...). Z kolei zgodnie z art. 28 ust. 1 znowelizowanej ustawy nie dochodzi się odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, którego stopień szkodliwości dla finansów publicznych jest znikomy, a w myśl ust. 2 tego przepisu, przy ocenie stopnia szkodliwości tego naruszenia dla finansów publicznych, wywołującego skutki finansowe bierze się pod uwagę w szczególności wysokość tego skutku finansowego, w tym m. in. [tak w niniejszej sprawie] wysokość zobowiązań zaciągniętych bez upoważnienia lub z jego przekroczeniem oraz wysokość uszczuplonych [nieopłaconych] środków publicznych. Tym samym także, w dacie orzekania te przepisy jako względniejsze mają w niniejszej sprawie zastosowanie.

Wobec dokonanych ustaleń, mając na uwadze wskazaną dyspozycję art. 24 ust. 1 ustawy, GKO przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy stosowała przepisy ustawy i innych wskazanych ustaw obowiązujących w czasie orzekania.

Rozpoznając odwołanie obwinionego (...), GKO stwierdziła, że odwołanie podlega uwzględnieniu w związku z art. 78 ust. 1 pkt 2 ustawy. Tak jak słusznie stwierdził obwiniony, RKO, uznając obwinionego za winnego nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych – w zakresie popełnienia czynu określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy, nie skonkretyzowała przepisów ustawy Pzp, które, zdaniem RKO, nie zostały przez obwinionego zastosowane. W tym przypadku GKO stwierdza, że ustawa w art. 135 (także w brzmieniu

obowiązującym w dacie orzekania przez RKO) wymaga wskazania przepisu prawa, który został naruszony, co w niniejszej sprawie ma szczególnie istotne znaczenie. Z okoliczności tej sprawy wynika bowiem, że wartość każdej z zawartych umów nie przekraczała kwoty 14.000 euro, co zgodnie z art. 4 pkt 8 ustawy Pzp nie wymagało stosowania przepisów tej ustawy i tym samym nie można uznać za zasadny zarzucany obwinionemu czyn określony w art. 17 ust. 1 b pkt 1 ustawy, stanowiący o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych z uwagi na udzielenie zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych. Zarzut podziału zamówienia na części w celu uniknięcia stosowania przepisów ustawy Pzp, o którym stanowi art. 32 ust. 1 ustawy Pzp nie został w tym przypadku postawiony. RKO ustaliła tylko, że obwiniony zawarł 50 umów i jak stwierdziła GKO ich zawarcie nastąpiło z różnymi osobami, a wartość żadnej z umów nie przekroczyła kwoty 14.000 euro.

Rozpoznając odwołanie obwinionego (...), GKO stwierdziła, że odwołanie także podlega uwzględnieniu w związku z art. 78 ust. 1 pkt 2 ustawy, albowiem również w tym przypadku RKO, uznając obwinionego za winnego nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych – w zakresie popełnienia czynu określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy, nie skonkretyzowała przepisów ustawy Pzp, które, zdaniem RKO, nie zostały przez obwinionego zastosowane. W tym przypadku GKO, analogicznie jak wyżej, stwierdza, że ustawa w art. 135 (także w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez RKO) wymaga wskazania przepisu prawa, który został naruszony. Również z okoliczności tej sprawy wynika, że wartość każdej z zawartych umów nie przekroczyła kwoty 14.000 euro, co zgodnie z art. 4 pkt 8 ustawy Pzp nie wymagało stosowania przepisów tej ustawy i tym samym nie można uznać za zasadny zarzucany obwinionemu czyn określony w art. 17 ust. 1 b pkt 1 ustawy, stanowiący o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych z uwagi na udzielenie zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych. Także w odniesieniu do tego obwinionego nie został podniesiony zarzut podziału zamówienia na części, w celu uniknięcia stosowania przepisów ustawy Pzp, o którym stanowi art. 32 ust. 1 tej ustawy Pzp. RKO ustaliła tylko, że obwiniony zawarł 15 umów, co prawda łącznie zawarto w tej jednostce umów 50, co przekraczało kwotę 14.000 euro, jednakże także w tym przypadku GKO stwierdziła, że zawarcie tych umów – również 15- stu - nastąpiło z różnymi osobami, a wartość żadnej z umów nie przekroczyła kwoty 14.000 euro.

Rozpoznając odwołanie obwinionego (...), GKO stwierdziła, że odwołanie podlega uwzględnieniu w związku z art. 78 ust. 1 pkt 2 i pkt 7 ustawy.

W zakresie czynu określonego w art. 11 ustawy, RKO uznała za zasadny zarzut w odniesieniu do łącznej kwoty 3.636, 95 zł w związku z niekwestionowaniem przez obwinionego kwoty 401,30 zł i 222,28 zł tytułem zawyżenia wynagrodzenia za doręczanie przesyłek przez p. (...) oraz kwoty 128,85 zł tytułem składki PZU i kwoty 2.885 zł tytułem zawyżenia w 4 przypadkach wynagrodzenia za wprowadzanie danych do systemów komputerowych. W zakresie czynu określonego w art. 14, RKO uznała za zasadny zarzut w odniesieniu do łącznej kwoty 3.981,75 zł w związku z niewykazaniem przez obwinionego, że obowiązki w zakresie odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy powierzył głównej księgowej jednostki. W odwołaniu, obwiniony - jak powyżej - stwierdził, że nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności i może bez powodu odmówić składania wyjaśnień lub odpowiedzi na poszczególne pytania, a niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygać należy na korzyść obwinionego i podstawą rozstrzygnięcia mogą być jedynie dowody ujawnione w postępowaniu przed organem orzekającym. Jego zdaniem, jeśli organ miał wątpliwości co do wydatkowania wskazanych kwot, powinien przeprowadzić w tym celu odpowiednie postępowanie dowodowe z urzędu, a gdyby nadal istniały wątpliwości, wtedy ma obowiązek rozstrzygnąć je na korzyść obwinionego. W zakresie drugiego z zarzutów [art. 14 ustawy], wskazując także na art. 76 ustawy podkreślił, że obwinionego uważa się za niewinnego, dopóki jego odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie zostanie udowodniona i obwiniony nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności. Rozpatrując odwołanie w powyższym zakresie, GKO stwierdza, że zgodnie z art. 76 ust. 2 ustawy, obwiniony istotnie nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności i może bez podania powodów odmówić składania wyjaśnień lub odpowiedzi na poszczególne pytania. Jednakże w zakresie czynu określonego w art. 11 ustawy, RKO w uzasadnieniu podała, że obwiniony nie kwestionował ustaleń RKO co do wskazanej kwoty 3.636, 95 zł i tym samym dyrektywa z ust. 3 art. 76 w niniejszej sprawie nie ma zastosowania. Przepis ten stanowi bowiem o niedających się usunąć wątpliwościach, a nie o powstrzymaniu się od wyrażenia stanowiska przez obwinionego w przedmiocie dokonanych ustaleń i w tych okolicznościach ich biernej akceptacji. W odniesieniu do czynu określonego w art. 14 ustawy, GKO uznała, że nie można zgodzić się, że RKO nie dokonała żadnych ustaleń, ponieważ obwiniony w toku rozprawy przed GKO nie przeczył, że został wezwany do wykazania okoliczności powierzenia głównej księgowej obowiązków w zakresie odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy. Przyznał także w toku rozprawy przed GKO, że nie składał wniosku dowodowego z przesłuchania głównej księgowej na okoliczność powierzenia jej takich obowiązków. GKO ustaliła również, że w zakresie jednego z czynów – w stosunku do którego nastąpiło umorzenie postępowania,

Sygn. akt BDF1/4900/35/33-35/12/596

- obwiniony na wezwanie RKO przedłożył posiadaną dokumentację szkodową objętą wezwaniem. Tym samym, w niniejszej sprawie, RKO mogła obiektywnie uznać, że w tych okolicznościach nie ma zastosowania wskazywany art. 76 ust. 3 ustawy, gdyż niewątpliwie nie doszło do skutecznego przekazania przez obwinionego obowiązków głównej księgowej. Jednocześnie GKO – jak wskazano powyżej - rozpatrując odwołanie, miała na względzie przepis art. 26 i art. 28 ustawy. Zgodnie ze wskazanym art. 26 ust. 1 ustawy, nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów publicznych działanie lub zaniechanie określone m. in. w art. 11 i 14, którego przedmiotem są środki finansowe w wysokości nieprzekraczającej jednorazowo, a w przypadku więcej niż jednego działania lub zaniechania - łącznie w roku budżetowym, kwoty minimalnej. Kwotą minimalną w rozumieniu ust. 1 jest kwota przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w roku poprzednim, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" zgodnie z art. 5 ust. 7 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335, z późn. zm.), co stanowi w dacie orzekania kwotę 2.917,14 zł [zgodnie z obwieszczeniem Prezesa GUS z dnia 10.02.2011 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w 2010 r. i w II półroczu 2010 r. (Monitor Polski nr 15, poz. 156)]. W odniesieniu do wskazanych czynów, w przypadku czynu określonego w art. 11 ustawy, minimalna kwota przekroczenia wynosi 3.636,95 zł, a w przypadku czynu określonego w art. 14 ustawy – 3.981,75 zł. Tym samym art. 26 ustawy w niniejszej sprawie nie może mieć zastosowania. Jednakże w myśl art. 28 ustawy, nie dochodzi się odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, którego stopień szkodliwości dla finansów publicznych jest znikomy. Przy ocenie stopnia szkodliwości dla finansów publicznych naruszenia dyscypliny finansów publicznych wywołującego skutki finansowe bierze się pod uwagę w szczególności wysokość skutku finansowego, w tym m. in. wysokość uszczuplonych środków publicznych, kwotę środków publicznych niewpłaconych lub niezwróconych na właściwy rachunek budżetu państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych, kwotę środków publicznych wydatkowanych bez upoważnienia lub z jego przekroczeniem albo niezgodnie z przeznaczeniem bądź wysokość zobowiązań zaciągniętych bez upoważnienia lub z jego przekroczeniem. W zakresie zarzucanych czynów określonych w art. 11 i art. 14 ustawy, kwoty przekroczenia w stosunku do kwot minimalnych dopuszczonych art. 26 ustawy są nieznaczne i tym samym GKO postanowiła o zastosowaniu art. 28 ustawy w niniejszej sprawie stosunku do obwinionego (...).

W zakresie czynu określonego w art. 17 ust. 1 b pkt 1 ustawy, GKO stwierdziła, że odwołanie także podlega uwzględnieniu w związku z art. 78 ust. 1 pkt 2 ustawy, bowiem również w tym

Sygn. akt BDF1/4900/35/33-35/12/596

przypadku RKO, uznając obwinionego za winnego nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych – w zakresie popełnienia czynu określonego w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy nie skonkretyzowała przepisów ustawy Pzp, które zdaniem RKO nie zostały przez obwinionego zastosowane. W tym przypadku GKO, analogicznie jak wyżej, stwierdza, że ustawa w art. 135 (także w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez RKO) wymaga wskazania przepisu prawa, który został naruszony, co w niniejszej sprawie ma szczególnie istotne znaczenie. Z okoliczności tej sprawy wynika bowiem, że wartość każdej z zawartych umów nie przekraczała kwoty 14.000 euro, co zgodnie z art. 4 pkt 8 ustawy Pzp nie wymagało stosowania przepisów tej ustawy i tym samym nie można uznać za zasadny zarzucany obwinionemu czyn określony w art. 17 ust. 1 b pkt 1 ustawy, stanowiący o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych z uwagi na udzielenie zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych. Także w odniesieniu do tego czynu, obwinionemu nie został postawiony zarzut podziału zamówienia na części w celu uniknięcia stosowania przepisów ustawy Pzp, o których stanowi art. 32 ust. 1 tej ustawy, czy też w przypadku umów na wprowadzanie danych do programów informatycznych (Currenda i programu do archiwizowania akt) zarzut naruszenia przepisu art. 139 ust. 2 ustawy Pzp, wymagającego dla umowy w sprawie zamówienia publicznego zachowania pod rygorem nieważności formy pisemnej. RKO w tym przypadku również tylko stwierdziła, że zawarcie umów zlecenia na doręczanie przesyłek oraz umów zlecenia [ustnie] na wprowadzanie danych do programów informatycznych (Currenda i programu do archiwizowania akt), nastąpiło bez zastosowania przepisów ustawy - Prawo zamówień publicznych. GKO stwierdziła, że zawarcie umów na doręczanie przesyłek nastąpiło z różnymi osobami, a wartość żadnej z umów nie przekroczyła kwoty 14.000 euro. Z kolei usługi informatyczne wskazane przez RKO, w ocenie GKO, należało kwalifikować jako odrębne zamówienia. Pierwsza z nich oparta na programie Currenda dotyczyła wdrożenia nowego systemu informatycznego – elektronicznej obsługi repertorium, a druga - archiwizowania danych [akt] sądowych. W obu przypadkach te usługi wykonywane były przez pracowników wydziałów w Sądzie, a wartość każdego ze zleceń nie przekraczała kwoty 14.000 euro.

Mając powyższe ustalenia na uwadze, GKO orzekła, jak w sentencji.